1st CHAOS
The Beginning

“โน่! ไหงงบชมรมเรามันหดเหลือแค่นี้ล่ะวะ!”

เสียงโวยวายของเจ้าโอมดังลั่นห้องชมรมทันทีที่ผมย่างเท้าเข้ามาถึง นี่ยังไม่ทันจะหายใจในห้องได้เกินหนึ่งวินาทีด้วยซ้ำ ไอ้แผ่นกระดาษแจ้งงบประมาณตัวปัญหาก็มีอันลอยละล่องมาบังสายตาผมเอาไว้ก่อน

ผมขมวดคิ้วอ่านรายละเอียดบนกระดาษแผ่นนั้น (ที่ไอ้โอมประเคนให้ถึงหน้า) อย่างถ้วนถี่ จำได้ดียิ่งกว่าสูตรคูณแม่สองซะอีกว่าผมยื่นของบไปสองหมื่นห้าพัน เป็นค่าบำรุงกลองชุดที่เริ่มจะเก่าแล้วของชมรมเรา

แต่ทำไมมันเหลือแค่ห้าพันวะ! อีกสองหมื่นไปไหน!

“มึง! ใบเสร็จค่ากลองจะมาแล้วนะโว้ย งี้ไม่ต้องไปนั่งขอทานรึไง!”

ไอ้เจ้าโอมยังคงประท้วงโวยวายอย่างไม่รู้จักเหนื่อย ในขณะที่สมาชิกคนอื่น ๆ ในชมรมนั่งกุมขมับ แล้วผู้รักษาตำแหน่งประธานชมรมดนตรีอย่างผมจะทำอะไรได้

“เดี๋ยวกูมา”

เสียงรองเท้าหนังสีดำของผมกระทบกับพื้นเงาปลาบของตึกอำนวยการอย่างเร็วรี่ ด้วยกลัวว่าหากชักช้าเกินไปแล้วห้องนั้นจะปิด ตอนนี้ในหัวมันตื้อไปหมด ทั้งไม่เข้าใจและกลัวความบกพร่องในหน้าที่ของตัวเอง บ้าชะมัด นี่ผมไปทำพลาดตอนช่วงไหน ทั้งที่มั่นใจแล้วเชียวว่างบประมาณที่ขอไปต้องได้แน่ ๆ จนถึงขั้นลงมือสั่งของแล้วแต่สุดท้ายดันมาโดนตัดงบได้ไง!

บิงโก! ห้องสภานักเรียนยังเปิดอยู่! ผมหวังว่าจะได้เจอคนที่มีอำนาจตัดสินใจในนั้นสักคนสองคนนะ

"ตัวแทนจากชมรมดนตรีมาขอตรวจสอบงบประมาณที่คาดว่าจะผิดพลาดครับ!"

เสียงที่เปล่งออกไปซะดังดูท่าจะเสียเปล่า เมื่อเบื้องหน้าผมปรากฏร่างโปร่งของเด็กหนุ่มแค่คนเดียวในห้องสภานักเรียนนั้น แต่ดูดี ๆ นั่นมัน...ปุณณ์ ภูมิพัฒน์ เลขาฯ สภานักเรียนสองปีซ้อน เรียนชั้นปีเดียวกับผม! (ถึงจะไม่ค่อยสนิทกันก็เถอะ)

ไม่เสียแรงเปล่าแล้วโว้ย ถ้าเป็นเจ้านี่ต้องช่วยผมได้แน่นอน!

"ปุณณ์! ช่วยดูงบชมรมเราให้หน่อยสิ นะ ๆ ๆ หายไปตั้งสองหมื่นกว่าแน่ะ จะบ้าตายอยู่แล้ว"

ผมฉวยโอกาสจากความเป็นเพื่อน (ห่าง ๆ) ทันทีที่หมอนั่นมองมา ดูท่าทางมันตกใจนิดหน่อย แต่ก็เดินไปเปิดแฟ้มงบประมาณเช็กให้

"แป๊บนะโน่"

โอเค รอได้!

ผมยืนมองปุณณ์ที่พลิกเอกสารในแฟ้มไปมาอย่างใจจดจ่อ อยากจะให้คำพูดที่ออกมาจากเจ้านั่นเป็นคำว่า 'เออว่ะ ผิดจริง ๆ ด้วยขอโทษนะ' หรือไม่ก็ 'เดี๋ยวเงินที่เหลือจะตามไปอาทิตย์หน้า' หรืออะไรก็ตามเทือก ๆ นั้น แม้ความหวังจะแลดูริบหรี่ เพราะสภานักเรียนทำงานไม่เคยพลาด (ยิ่งมีปุณณ์เป็นเลขาฯ คอยตรวจเช็กอย่างนี้ด้วย

แล้ว) และงบประมาณก็ไม่เคยออกทีละขยักแบบนั้นเช่นกัน

“ไม่ผิดว่ะ มันถูกแล้วนะโน่ โน่ดูสิ”

ปุณณ์พูดคำที่ผมไม่อยากฟังมากที่สุด พร้อมกับยื่นรายการงบประมาณในแฟ้มให้ดู ทั้งที่ตัวหนังสือมันก็เล็กนิดเดียว แต่ภาพตัวเลข 5,000 ดันกระแทกตาผมจนแทบหงาย

“เป็นไปได้ไงเนี่ย!!!”

“ก็ตอนวันพิจงบฯ โน่ไม่ได้มาใช่ปะ ส่งใครมาแทนวะ”

ปุณณ์พูดกระตุ้นให้ผมคิด และผมก็คิดออก

วันพิจงบประมาณประจำปีที่ทั้งชมรมและองค์กรต่าง ๆ ในโรงเรียนต้องเข้าร่วมเพื่อจัดสรรงบประมาณร่วมกัน วันนั้นผมไม่อยู่กรุงเทพฯ เพราะอาม่าที่เพชรบุรีเกิดป่วยหนักจนต้องแห่กันลงไปเยี่ยมกะทันหัน ทำให้คนที่เข้าร่วมพิจงบฯ ในฐานะตัวแทนชมรมดนตรีไม่ใช่ผม แต่เป็น...ไอ้ง่อย!

จริง ๆ มันชื่อไอ้เงาะ แต่ถ้าผมอารมณ์เสียเมื่อไหร่ผมจะเรียกมันว่า ‘ง่อย’ (ชื่อไหนก็ทุเรศทั้งนั้นแหละผมว่า) มันคือรุ่นน้องในชมรมผมที่ถูกจับสลากให้ไปพิจงบฯ เพราะไม่มีใครอยากไปสักคน อย่างนี้แหละครับ พิจงบฯ แต่ละครั้งใช้เวลาไม่เคยต่ำกว่าสิบสองชั่วโมง แถมยังเครียดมากอีกต่างหาก...ว่าแต่ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะวะไอ้ง่อย!!!

“ผมก็อยู่ในที่พิจงบฯ วันนั้น พี่อั๋นชมรมวรรณศิลป์สับงบชมรมโน่ใหญ่เลย เพราะไม่งั้นของเขาจะถูกตัด แต่เงาะมันไม่กล้าเถียงพี่อั๋นน่ะ มันเอาแต่นั่งเงียบจนโดนสับไปเหลือแค่ห้าพัน ผมก็งง ๆ เหมือนกันว่าโน่จะไม่ว่าเหรอ”

“ไม่ว่าที่ไหนล่ะ แล้วทำไงดีวะเนี่ยยย” ผมโวยวายกับตัวเองอย่างจนปัญญา ในขณะที่ห้องสภาฯ ทั้งห้องเงียบกริบ

แฟ้มเล่มนั้นถูกวางลงบนโต๊ะกลางห้อง พร้อม ๆ กับปุณณ์ที่อ้าปากพูดอะไรบางอย่าง

“แต่ผมมีอีกวิธีหนึ่ง”

“ว่ามาเลยปุณณ์ ว่ามาเดี๋ยวนี้เลย เราทำทุกอย่าง!” ในเมื่อโอกาสมาอยู่ตรงหน้าจะไม่คว้าได้ยังไงครับ! ผมรีบมองหน้าเพื่อนร่วมชั้นที่ไม่สนิทเท่าไหร่คนนี้ทันที โดยไม่ทันสังเกตประกายตาแปลก ๆ จากคนตรงหน้า

ถ้าผมรู้ว่าเรื่องราวต่อไปจะเป็นยังไง ผมคงไม่มีวันพูดคำนั้นเด็ดขาด!

“โน่มาเป็นแฟนผมสิ”

2nd CHAOS

Don’t you!?

“เฮ้ยโน่! ตกลงว่าไงวะ”

เป็นไอ้โอมเหมือนเดิมที่เงยหน้าขึ้นมาถามผมคนแรก หลังจากที่ผมเดินปึงปังเข้ามาในห้องชมรมได้ยังไม่ทันจะถึงครึ่งวิฯ

ผมไม่รู้จะตอบมันยังไงจริง ๆ ว่ะ แม่ง...โมโหก็โมโห ไอ้บ้าปุณณ์เล่นเชี่ยอะไรของมัน รู้จักกัน (แบบห่าง ๆ) มาก็ตั้งนาน ผมไม่เคยรู้ว่าแม่งมีรสนิยมแบบนั้นไปซะฉิบ

‘กูไม่ใช่ตุ๊ด ไอ้สัตว์!!!’

คือคำที่ผมตะโกนใส่หน้ามันไปเมื่อห้านาทีที่แล้ว ก่อนจะเดินกระทืบเท้าปึง ๆ ออกจากห้องสภานักเรียนแล้วตรงดิ่งมานี่ ไม่อยากเชื่อหูเลยว่าผมจะได้ยินคำพูดแบบนั้นออกจากปาก ปุณณ์ ภูมิพัฒน์ ไอ้คนเพียบพร้อมแทบทุกกระเบียดนิ้ว ทั้งหน้าตา ชาติตระกูล ความประพฤติ ผลการเรียน อัธยาศัย แถมแฟนแม่งก็ยังสวยอีก

แฟนสวย...

เออ...ใช่ มันมีแฟนแล้วนี่หว่า เป็นถึงดาวโรงเรียนคอนแวนต์เชียวนะเฮ้ย!

แล้วผมกับมันก็รู้จักกันมาตั้งนาน (ถึงจะรู้จักกันแบบห่าง ๆ ก็

เถอะ) เพราะปุณณ์เนี่ยเป็นเพื่อนของไอ้นันท์ที่เป็นเพื่อนของไอ้รถเก๋งซึ่งเป็นเพื่อนร่วมห้องของผมอีกที...งงไหมครับ เอาเป็นว่าตามนั้นตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมเจอหน้ามันก็ยิ้มให้บ้าง ถ้าฟลุกเจอตอนมันกำลังต่อแถวซื้อของอยู่ต้น ๆ แถว ก็ฝากมันซื้อบ้าง หรือเวลาผมขายบัตรคอนเสิร์ตชมรมผม ก็วิ่งเอาบัตรไปบังคับขายมันบ้าง แต่ก็ไม่เคยเห็นมันจะมีท่าทีคิดอะไรแบบนั้นกับผมสักครั้ง

อันที่จริงถ้าจะถามว่าในโรงเรียนนี้ใครเป็นเกย์ (ซึ่งมันก็มีเยอะอยู่) ปุณณ์คงเป็นคนสุดท้ายที่ผมจะนึกถึง

ตกลงผมฟังอะไรผิดรึเปล่าวะ

อากาศรอบตัวผมตอนนี้เริ่มเย็นลงเรื่อย ๆ คงเป็นเพราะย่างเข้าสู่ช่วงปลายเดือนพฤศจิกายนที่เป็นต้นฤดูหนาว ทั้งที่เวลาแบบนี้ผมควรจะหมกตัวเล่นเกมอยู่ในบ้านให้หนำใจแท้ ๆ แต่บางอย่างกลับผลักให้ผมขี่มอเตอร์ไซค์มาเรื่อย ๆ จนถึงหน้าบ้านหลังใหญ่นี้

ผมเคยมาบ้านหลังนี้ครั้งหนึ่งเมื่อสองปีที่แล้ว ตอนที่ลูกชายคนโตจัดงานวันเกิดครบรอบปีที่ 15 ทั้งที่ผมก็ไม่ได้สนิทกับเขาเท่าไหร่ แต่เป็นเพียงเพราะเราเรียนชั้นเดียวกัน และซอยบ้านเราก็อยู่ใกล้กัน เพื่อนของผมที่พอจะสนิทกับเจ้านี่บ้างจึงอ้อนวอนให้ออกมาเป็นเพื่อน

ไม่คิดแฮะว่าจะต้องกลับมาที่บ้านนี้อีกด้วยตัวเองคนเดียว แถมเหตุผลยังฟังดูไม่เข้าท่าอีกต่างหาก

ผมจอดมอเตอร์ไซค์ไว้หน้ารั้วบ้านหลังใหญ่ พลางเดินไปมาหน้าประตูอัลลอยนั้น แม้จะเห็นปุ่มกดออดตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าแต่ไอ้เรื่องจะให้กดลงไปนี่มันทำใจยาก...

แม่ง ทำไมต้องถ่อมาถึงนี่ด้วยวะเนี่ย! ไอ้เชี่ยปุณณ์ ถ้ามันไม่ยอมเปลี่ยนคำพูดละก็ แม่งจะซัดให้หน้าหงาย!

แต่ยังไม่ทันที่ผมจะโวยวายกับตัวเองได้สะใจดี เงาตะคุ่ม ๆ ของผู้ชายร่างสูงโปร่งที่เดินวนไปเวียนมาตรงสนามหญ้าท่ามกลางความ

มืดกลับขโมยความสนใจของผมไปซะหมด

บ้านนี้มีผู้ชายหนุ่ม ๆ ก็มันคนเดียวนั่นแหละ

“ปุณณ์! ปุณณ์!” ผมพยายามตะโกนเรียกชื่อเจ้าของเงานั้นอย่างยากเย็น ในเมื่อตะโกนดังมากก็ไม่ได้ (เกรงใจ) แต่ก็อยากเรียกให้เจ้าตัวมันได้ยินว่าผมอยู่นี่ (โว้ย)

ดูเหมือนความพยายามอยู่พักใหญ่ของผมจะสัมฤทธิผล! ไอ้หน้าหล่อนั่นหันมาทำท่าเลิ่กลั่ก (แน่ละ คงไม่คิดว่าผมจะถ่อมาถึงบ้านในเวลาแบบนี้) ก่อนจะพาตัวมันเองออกมานอกเงามืดของต้นไม้ เผยให้ผมเห็นว่ามันกำลังคุยโทรศัพท์อยู่ไปซะฉิบ

ขอโทษนะที่ถ่อมารบกวน -_-”

แต่ท่าทางเจ้านั่นไม่ได้คิดว่าผมรบกวนเท่าไหร่ นัยน์ตาของมันยังดูตกใจอยู่ ผมเห็นได้ว่าปุณณ์รีบวางสายโทรศัพท์แทบจะทันที

“เฮ้ย! มีไรเปล่าโน่”

มันว่าพลางเปิดประตูเล็กออกมาคุยกับผม ในขณะที่ผมยังคิดไม่ตกว่าผมมีอะไร

“เอ่อ...” จะตอบมันว่าไงดีวะครับเนี่ย! “คือเรา...” ไงต่อล่ะวะ! “เรา...”

“โน่มาเพราะเรื่องเมื่อเย็นรึเปล่า”

บันไซ! ใช่เลย! ขอบคุณมากว่ะที่พูดแทน

“เออ นั่นแหละ” ผมตอบพลางยกนิ้วชี้หน้ามันทันที “คุยให้รู้เรื่องเดี๋ยวนี้ เมื่อตอนเย็นเราไปที่ห้องสภานักเรียนมา แล้วเจอปุณณ์อยู่ในนั้น เราถามปุณณ์ถึงเรื่องงบประมาณที่โดนตัดไปของชมรมเรา แล้วปุณณ์บอกว่าเป็นเพราะวันพิจงบฯ ไอ้ง่อยไม่ยอมเถียงพี่อั๋น ชมรมเราก็เลย...”

“ผมจำได้น่าโน่”

มันพูดตัดบทผมเหมือนขี้เกียจฟัง แต่ก็เออน่ะ รู้แล้วว่าจำได้ แต่ขอเท้าความหน่อยได้ไหมล่ะ

“เออ ขอบใจที่จำได้ งั้นปุณณ์ก็ต้องจำได้ด้วยว่าปุณณ์บอกจะช่วยชมรมเรา แต่แลกกับอะไร เราฟังไม่ถนัดว่ะ ตอนได้ยิน ฟังผิดเป็นปุณณ์บอกให้เราคบกับปุณณ์ เลยด่าแล้วออกไปก่อนนั่นแหละ โทษทีว่ะ สงสัยหูเราจะไม่ค่อยดี...”

“โน่ก็ฟังถูกแล้วนี่”

“ก็นั่นแหละ เลยจะมาถามว่าจริง ๆ แล้วปุณณ์พูดอะไร...หา? อะไรนะ!” เมื่อกี้มันพูดตอบผมว่าอะไรนะ ผมฟังไม่ถนัด! แย่แล้ว กลับบ้านไปต้องแคะขี้หูว่ะ!

“ผมบอกว่าโน่ฟังถูกแล้ว โน่คบกับผมหน่อยนะ”

ไอ้ห่าปุณณ์ ตกลงมึงเป็นเกย์จริงเหรอวะ! แล้วที่กูถ่อมาถึงบ้านมึงแบบนี้ มึงจะทำมิดีมิร้ายกูรึเปล่าเนี่ย!!!

ผมคิดพลางรู้สึกเสียวด้านหลังขึ้นมาตงิด ๆ แถมยังมั่นใจว่าตอนนี้หน้าซีดแล้วแน่นอน

ผมเหลือกตามองใบหน้าหล่อเหลานั้นที่คลี่ยิ้มให้ผมอย่างมีเลศนัย แน่นอนว่าผมไม่อยากรู้ว่ามันจะสื่ออะไร เพราะที่แน่ ๆ ตอนนี้ผมว่าผมกลับก่อนดีกว่า...ดีที่สุด!

“เฮ้ยโน่ ฟังให้จบก่อนสิวะ”

แต่มันไม่ให้ผมกลับครับคุณผู้อ่าน T[]T! ทั้งที่ผมหันหลังเรียบร้อยทำท่าจะเหวี่ยงขาขึ้นมอเตอร์ไซค์อยู่แล้ว แต่มันดันคว้าแขนผมเอาไว้ได้ T[]T แน่นอนว่าผมต้องรีบหันหน้ากลับไปทันที เพราะการปล่อยให้มันอยู่ด้านหลังผมนาน ๆ ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยเป็นอย่างมาก ผมหลับตาปี๋ พลางโบกไม้โบกมือให้ว่อน สภาพตอนนี้ช่างอเนจอนาถดูไม่ได้แล้วจริง ๆ T_T

“กูไม่ใช่พวกแบบนั้น! มึงอย่ามาชอบกูเลย กูขอโทษ กูคบมึงไม่ได้จริง ๆ” ถึงกับยกมือไหว้กันละทีนี้ หรือจะให้ผมกราบเท้ามันก็ยังไหว ขอแค่ปล่อยผมกลับบ้านเถอะ วันนี้ผมไม่พร้อม T__T

“เฮ้ย ฟังให้จบสิโน่! ผมก็ไม่ใช่พวกแบบนั้นเหมือนกัน!”

ปุณณ์เขย่าตัวผมจนต้องลืมตาขึ้นมาข้างหนึ่ง...อ้าว? ตกลงผมเข้าใจอะไรผิดอีกเนี่ย

“เข้ามาก่อน แล้วจะอธิบายให้ฟัง”

มันลากผมเข้าบ้าน! แล้วผมจะรอดไหม!

3rd CHAOS

Deal!

หลังจากที่ปุณณ์พยายามลากผมเข้ามาในบ้านได้พักใหญ่ (จะเอาผมไปสาบานกับเจ้าป่าเจ้าเขาที่ไหนก็ได้ว่าพยายามขัดขืนแล้วแต่สู้แรงมันไม่ไหวจริง ๆ) ในที่สุดตอนนี้ก้นเล็ก ๆ อันน่าหวงแหนของผมก็ย้ายเข้ามานั่งอยู่ในซุ้มไม้ บริเวณสวนหน้าบ้านของมันเป็นที่เรียบร้อย

นัยน์ตาไอ้ปุณณ์จ้องตรงเป๋งมาทางผม ราวกับมีเรื่องประมาณล้านแปดแสนอยากจะบอก แต่ไม่รู้ควรเริ่มจากเรื่องไหนก่อนดี

ส่วนผมไม่ค่อยแน่ใจเท่าไหร่ว่าผมอยากจะฟัง -_-"

"โน่"

มันเรียกชื่อผมในที่สุด เล่นเอาสะดุ้งโหยง เอาละแม่ง...ทีนี้ผมควรจะเริ่มทำอะไรก่อน ระหว่างวิ่งหนี ดำดิน โทร. แจ้งตำรวจ หรือส่งสัญญาณเรียกแบตแมน T_T

"โน่ฟังผมดี ๆ นะ"

กู-ไม่-อยาก-ฟังงง T_T

ปุณณ์มองหน้าผมที่คงทำท่าสยดสยองให้มันเห็นซะออกหน้าออกตา แล้วมันก็ถอนหายใจเฮือก

“ผมไม่ได้เป็นเกย์ ผมมีแฟนแล้ว เป็นผู้หญิง โน่ก็รู้จักเอมแฟนผมนี่”

อะไรของมัน พูดจากลับไปกลับมาจริง ๆ ว่ะ แต่ประโยคนี้ฟังดูเข้าท่านะ ผมรู้สึกสบายตัวขึ้นตั้งเยอะ

แน่นอนว่าผมรีบพยักหน้ากลับไปอย่างแข็งขัน เพราะผมก็รู้จักเอม แฟนปุณณ์จริง ๆ เธออายุเท่าพวกเรา แต่อยู่คนละโรงเรียนครับ (แน่สิ โรงเรียนเดียวกันก็กะเทยแล้ว โรงเรียนผมมีแต่ผู้ชายนี่หว่า) เอมเป็นผู้หญิงสวยมากจนถึงขั้นสวยจัด แม้ไม่แต่งหน้าก็ยังสวยอยู่ แต่งตัวทันสมัยแบบที่สาว ๆ ผู้ดีมีตังค์ชอบใส่เด๊ะ ๆ เรียกว่าควงไปไหนยังไงรับรองไม่มีวันขายหน้าเป็นอันขาด ยิ่งควงเข้ามาในโรงเรียนผมน่ะนะพรรคพวกน้ำลายสอมองตามกันสลอน

ใคร ๆ ก็บอกว่าเอมกับปุณณ์สมกันอย่างกับกิ่งทองใบหยก ผมเองก็เคยเป็นคนหนึ่งที่พูดคำนั้น เพราะเขาสมกันจริง ๆ...สมกันจนผมอดสงสัยไม่ได้ว่าประโยคต่อไปของปุณณ์จะเป็นคำว่าอะไร

“แต่ผมอยากจะคบกับโน่”

ไอ้ห่า กูไม่อยากฟังแล้วโว้ย!

“โอเคว่ะปุณณ์ พูดคำเดิมเลย เรากลับดีกว่า ไม่อยากฟังแล้วว่ะ” ผมตัดบทอย่างรวดเร็วพลางลุกขึ้นหมายจะกลับแน่นอน ไม่มีการล้อเล่น ผมไม่เข้าใจอะไรมันเลย จะมานั่งแก้ตัวว่าตัวเองไม่ได้เป็นเกย์แถมยังยกเรื่องเอมมาอ้างอีกทำไม ในเมื่อคำต่อไปมันยังยืนยันจะทำแบบนั้นกับผมอยู่ดี

“เพราะที่บ้านผมกำลังจะบังคับให้ดูตัว ผมขัดขืนพ่อกับแม่ไม่ได้นอกจากน้องสาวจะช่วย ซึ่งเธอบอกว่าถ้าผมมีแฟนเป็นผู้ชาย เธอก็จะโอเค”

O.o เดี๋ยว ๆ ๆ อะไรนะ มันพูดทั้งยาวและเร็วจนฟังไม่ถนัด สิ่งเดียวที่รู้ตอนนี้ก็คือผมควรจะฟัง

“อะไรนะ เอาช้า ๆ ชัด ๆ”

“ผมบอกว่า...ที่บ้านกำลังจะบังคับให้ดูตัว” ปุณณ์สูดลมหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะพูดต่อ ในขณะที่ผมกลับไปนั่งตรงข้ามมันเหมือนเดิม

“อ่าฮะ”

“แล้วผมไม่เคยปฏิเสธอะไรพ่อกับแม่ได้ โน่ก็รู้ว่าท่านดุ”

ถูกต้อง ใช่เลย ผมฝังใจแม่นถึงงานวันเกิดที่บ้านมันเมื่อสองปีก่อน เพราะแม่งเล่นเอาเกร็งแทบแย่ ต้องมานั่งกลั้นคำหยาบยิ่งกว่ากลั้นตด เพราะตดยังปล่อยออกมาได้ไม่มีใครรู้ (ปะวะ?) แต่คำหยาบแม่งหลุดเมื่อไหร่มีหวังโดนโยนออกจากบ้านไฮโซเมื่อนั้น เดือดร้อนถึงไอ้โอมต้องมานั่งฟังผมพ่นสารพัดสัตว์ที่ทนเก็บไว้ยาวสามชั่วโมงจนหูชา

“แต่ไม่รู้เป็นอะไร ท่านยอมแป้งเสมอ”

ปุณณ์พูดต่อ ขัดความคิดที่กำลังเพ้อเจ้อของผม มันพูดว่าอะไรนะ...อ๋อ...เออ แป้งนี่เป็นชื่อน้องสาวมันครับ ผมพอจะจำได้อยู่ น้องแป้งถือเป็นเด็กแสบพอตัวในความทรงจำสยองของผม ถ้าจะบอกว่าแม้แต่พ่อกับแม่ยังกลัวนี่ก็ไม่ค่อยแปลกใจ -_-”

“ดังนั้นถ้าแป้งช่วยพูดให้ ผมก็คงไม่ต้องไปดูตัว แต่...”

ถึงตรงนี้ผมเลิกขึ้นคิ้วสูง แต่อะไรวะ! ตอนผมเรียนพิเศษวิชาภาษาไทย อาจารย์ปิงเคยบอกไว้ว่า หลังคำว่า ‘แต่’ มักเป็น Main Idea เสมอ ซึ่งนักเรียนมีหน้าที่ต้องสนใจมันเป็นพิเศษเวลาทำข้อสอบ

แต่...ตอนนี้ผมไม่อยากสนใจมันเลยว่ะ -_-” Main Idea ผมชัดพอปะ

“เราไม่ฟังต่อได้มะ”

“ไม่ได้ โน่ฟังให้จบดิ”

แม่ง...ขี้บังคับอะ! T[]T

ผมนั่งทำหน้าเซ็งรอมันพูดต่อด้วยใจลุ้นระทึก ก็ได้ความรู้สึกเสียวสันหลังวาบ ๆ นี่คืออะไรวะ หมายความว่าผมจะต้องเสียเอกราชให้ไอ้ปุณณ์รึเปล่า T__T

“แต่แป้งมันก็เหมือนเด็กผู้หญิงสมัยนี้อะโน่ ที่ชอบอ่านนิยายกับการ์ตูนเกย์ อะไรของแป้งก็ไม่รู้ ผมเห็นซื้อมาเก็บเต็มห้อง”

บทสนทนานี้เริ่มฟังดูน่ากลัวขึ้นทุกที ๆ...

“แป้งก็เลยบอกผมว่าถ้าผมมีแฟนเป็นผู้ชาย แป้งถึงจะยอมช่วยพูดให้ แล้วถ้าแฟนผมน่ารักก็จะยิ่งช่วยเต็มที่”

เอาละ...ใครก็ได้บอกทีว่าผมไม่ได้กะพริบตามากี่นาทีแล้ว

ในใจผมเริ่มสวดมนต์อธิษฐานขอขมาเจ้ากรรมนายเวร เป็นไปได้ก็ขอให้หูตัวเองบอดสักสองสามนาที หากคำอธิษฐานเป็นจริง ผมรับรองจะอาสาเก็บขยะรอบสนามหลวงสักสามเดือนแก้บน

แต่ไม่ยักมีเจ้าป่าเจ้าเขาองค์ไหนเห็นใจผมเลย T___T

“คือ...โน่ก็...ดูดี...”

นี่คือประโยคต่อมาที่ผมได้ยิน

โอเคอะปุณณ์! กูขอโทษที่เกิดมาตัวเล็กกว่ามึง (จริง ๆ ผมก็ไม่เตี้ยเท่าไหร่ แล้วปุณณ์มันก็ไม่ได้สูงมากมายอะไร แต่ก็นั่นแหละ ยังไงผมก็ยังสูงน้อยกว่ามันอยู่ดี) ขอโทษที่กูเป็นลูกคนจีน ตัวเลยขาวจั๊วะตากแดดยังไงก็ไม่ยอมดำ กูขอโทษที่ถึงแม้กูจะเป็นลูกคนจีนตาครึ่งชั้นแต่ตากูเสือกกลมแป๋ว แถมปากยังแดงแจ๋ กูโดนเพื่อนแซวอยู่บ่อย ๆ ว่าน่ารักก็จริง แต่กูไม่เคยคิดอะไร จนถึงวันนี้นี่แหละที่มึงทำให้กูรู้สึกว่าสิ่งที่กูเป็นมัน...นรกชัด ๆ!!!

ท่าทางมันจะอ่านความคิดผมออกโดยที่ไม่ต้องออกเสียงสักแอะ

“โธ่...โน่ ผมขอโทษ ไม่ได้หมายความอย่างนั้น แต่คือจะให้ไปคว้าเอาไอ้เชนมาบอกแป้งว่านี่แฟน ก็ไม่ใช่เรื่องใช่ไหมล่ะ”

เข้าใจพูดนี่หว่า...มันอ้างไปถึงไอ้เชนครับ ไอ้เชนนี่เป็นนักกีฬาเต็งหนึ่งของโรงเรียน ฟังดูก็รู้แล้วใช่ไหมล่ะครับว่าไซซ์จะประมาณไหน

“แล้วทำไมไม่ไปให้พวกแก๊งนางฟ้าช่วยล่ะ” ผมโยนคำถามต่อไปถึงแก๊งกะเทยจอมแก่น ที่เซี้ยวซะจนผู้ชายแมน ๆ อย่างพวกผมยัง

ผวา แน่ละว่าถ้าลองปุณณ์ไปขอความช่วยเหลือจากพวกนี้ละก็ ขี้คร้านจะกรี๊ดกร๊าดแย่งกันช่วยแทบไม่ทัน

“ก็แป้งเขาไม่ชอบแบบนั้นนี่โน่ แป้งชอบเกย์ ไม่ได้ชอบกะเทย”

แล้วกูเป็นที่ไหนล่ะ! อยากจะตะโกนใส่หน้าจริงโว้ยยย

“ไอ้โอ๊ค ไอ้ดุลย์ วิทย์ ผู้ชายตัวเล็ก ๆ ขาว ๆ เยอะแยะ ตัวเล็กกว่าเราด้วย ทำไมไม่ไปให้พวกนั้นช่วยล่ะ” ผมยังพยายามโบ้ยต่อไม่จบสิ้น แต่ดูท่าทางปุณณ์จะหน่าย ถึงได้ถอนหายใจใส่หน้าผมอย่างนั้น

“พวกนั้นก็ไม่ได้เป็นนี่โน่ ไม่ยอมหรอก”

“แล้วทำไมต้องเราอะ!”

“ก็ถ้ากับโน่ ผมยังมีเรื่องที่ช่วยโน่แลกเปลี่ยนได้”

สะอึกอุกกันเลยทีเดียว นี่ผมกำลังถูกขู่รึเปล่าวะ...เกือบลืมไปแล้วเชียวว่าตัวเองต้องอาศัยใบบุญจากปุณณ์อยู่ ถึงตอนนี้ผมมองเห็นหน้าเจ้าปุณณ์เป็นแบงก์พันสองปึก ปึกละหมื่นนึงเรียบร้อยแล้ว

“โอเคไหม ที่อื่นไม่ต้อง ขอแค่ต่อหน้าแป้งก็พอ แล้วเงินชมรมโน่ได้แน่นอน”

ฮื้ยยย! เพื่อเงินสองหมื่น กูต้องยอมเสียศักดิ์ศรี เป็นเมีย (ในหน้าที่) ของยอดชายนายปุณณ์เลยเหรอวะ!

ผมมองหน้ามันที่ยิ้มกริ่มอยู่พลางครุ่นคิด แต่ยังไม่ทันจะคิดตกดี เสียงแหลม ๆ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นก่อน

“พี่ปุณณ์ นี่ใครน่ะ”

4th CHAOS

!?

“พี่ปุณณ์ นี่ใครน่ะ”

เพราะเสียงนี้ทำเอาผมต้องสะดุ้งเฮือกจนตัวลอยกันเลยทีเดียว ก็ทำไมผมจะจำไม่ได้ล่ะ ว่าไอ้เด็กผู้หญิงหน้าตาบ้องแบ๊ว แต่นัยน์ตาเจ้าเล่ห์ ที่มายืนปั้นหน้างงอยู่ข้างหลังปุณณ์น่ะคือใคร

โผล่มาแล้วครับ น้องแป้งในตำนาน!

กูเริ่มส่งสัญญาณเรียกแบตแมนตอนนี้ได้เลยรึเปล่าวะเนี่ย

ผมตะลึงมองหน้าเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักคนนี้อย่างกับเห็นผี (ให้เลือกดี ๆ ตอนนี้ผมเจอผียังรู้สึกดีซะกว่า) ในขณะที่ปุณณ์ดูจะควบคุมสถานการณ์ได้ดีกว่าที่คิด (รึเปล่าวะ) มันเพียงสูดหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะหันไปส่งยิ้มให้น้องสาวที่น่ารักของมันทันที

เฮ้ เพื่อน...อย่าทำท่ากระดี๊กระด๊าแบบนั้น...กูกลัว...

“ไหนแป้งบอกจะนอนแล้วไงคะ”

ผมขมวดคิ้วมองท่าทางอ่อนโยนของปุณณ์ที่มีต่อน้องสาว ก็เป็นซะอย่างนี้แหละ เด็กคอนแวนต์ทั่วสารทิศถึงได้พากันหลงนักหลงหนา...ผมคิดพลางเลิกคิ้วมองปุณณ์ที่ลูบหัวน้องวัย ม. ต้นอย่างพี่ชายใจดี แล้วพลันรู้สึกสบายใจกับภาพที่ได้เห็นอย่างบอกไม่ถูก

“ก็นอนไม่หลับ ว่าจะลงมาดูว่าพ่อกลับยัง แต่เห็นพี่ปุณณ์ก่อน”

เจ้าตัวจุ้นตอบพลางเหล่มองผมไปพลาง คงจะคุ้นหน้าผมละซี่เด็กน้อย ผมเจอเธอครั้งล่าสุดที่งานบอลครับ น้องแป้งแวะมาหาปุณณ์ที่อยู่ฝ่ายพัสดุ ส่วนผมทำหน้าที่ band เดินไปตามไอ้ปุณณ์ให้น้องแป้งเองกับมือ

ผมฉีกยิ้มให้เธอจนเห็นฟันครบสามสิบสองซี่อย่างเป็นมิตร (เหงือกแทบแหก) เห็นไอ้ปุณณ์หันมาทางผมแล้วก็ยิ้มให้แบบที่ทำเอาเสียวตะเข็บชายแดนด้านหลังวูบ

“อ๋อ...พอดีเพื่อนนน...แวะมาหาน่ะ”

มันหันกลับไปพูดกับน้องแป้ง ว่าแต่ทำไมต้องเน้นคำว่า ‘เพื่อน’ แปลก ๆ ด้วยวะ มีการลากเสียงด้วย!

“เพื่อนนน?”

ยิ่งเห็นสายตาซน ๆ ของยายเด็กนี่แล้วยิ่งทะแม่งไม่น่าไว้ใจว่ะ นี่ผมกำลังโดนไอ้สองศรีพี่น้องตัวแสบกลั่นแกล้งอะไรอยู่รึเปล่าครับเนี่ย!

“คืออันที่จริง...”

ปุณณ์พูดพลางขยับตัวหันไปหาน้องแป้งมากขึ้น พร้อมกับเหลือบมองผมเป็นระยะ แต่มันไม่ยักสนใจสายตาสงสัยเสียเต็มประดาของผมที่ส่งไปเลย

“เห็นแป้งบอกว่าอยากเจอโน่ เลยขอร้องให้โน่มาหาหน่อยน่ะ”

อะไรนะ!!! แน่จริงตอนพูดมึงอย่าลอบทำร้ายด้วยการเตะหน้าขากูดังป้าบสิวะ สัดดดด! อูยยย ไอ้บ้า ฝากไว้ก่อนเถอะมึง!

“แป้งอยากเจอพี่โน่?”

“ก็แป้งบอก...อยากเห็นแฟนพี่ไม่ใช่เหรอ”

แล้วกูไปตกลงกับมึงตั้งแต่ตอนไหน! ความจำกูเสื่อมหรือมึงโมเมวะ!

ผมเกือบจะโวยวายลุกขึ้นมาทุบหัวมันอยู่แล้ว ถ้ามันไม่ได้ ‘คว้า’

มือผมไปจับไว้อย่าง ‘อ่อนโยน’ เสียก่อน

เวรกรรมแล้วไหมล่ะ ชีวิต...

ในที่สุดผมก็โดนลากให้เข้ามาในบ้านภูมิพัฒน์จนได้ (นี่ผม ก็ขัดขืนแล้วเหมือนกันครับ) จุ้นพอกันทั้งพี่ทั้งน้องนั่นละผมว่า เจ้าเด็กแป้งพอรู้ตัวว่าผมจะมาเป็นพี่สะใภ้ (กูจะบ้า!) ก็คะยั้นคะยอให้พี่พาแฟนเข้าไปกินน้ำในบ้าน (แล้วเอาออกมาให้ไม่ได้เหรอวะ) ข้างฝ่ายไอ้ปุณณ์ก็เสือกสนับสนุนเต็มที่อีก บอกคุยข้างนอกยุงกัด (พวกมึงปล่อยกูกลับบ้านง่ายกว่าเยอะ!)

แน่นอนว่าผมเถียงอะไรไม่ได้สักคำ โบราณว่าน้ำท่วมปาก ผักบุ้งโหรงเหรงเป็นยังไง วันนี้ผมรู้ซึ้งแล้วครับ (เอ๊ะ...แว่ว ๆ เหมือนใครด่าผมว่าสุภาษิตนี้มันไม่มี) ตอนนี้ผมเลยต้องมานั่งแหมะอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่นบ้านภูมิพัฒน์ โดยที่มีน้องแป้งนั่งอยู่บนโซฟาอีกตัวหนึ่งและไอ้ปุณณ์ที่แทบจะยกเอาผมไปนั่งบนตัก

“เบียดทำไม ร้อน!” ผมกระซิบด่ามันพอเป็นพิธี ไม่ให้น้องแป้งที่กำลังตั้งใจดูซีรีส์ฝรั่งอยู่ได้ยิน แต่ไอ้เวรนั่นกลับทำหน้าเหลอหลาใส่

“ร้อนเหรอ เร่งแอร์ไหม”

“ไม่ต้อง! เขยิบไปก็พอ!” เรื่องแค่นี้ทำไมคิดไม่ได้วะ -_-”

แต่คำตอบที่ผมได้รับกลับเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์จากคนที่นั่งเบียดผมอยู่

“ได้ไงล่ะ ให้มันเนียน ๆ หน่อยสิโน่”

ฮึ้ย! เนียนห่าเนียนเหวอะไร! มึงบังคับขืนใจกูมาชัด ๆ!!!

“เนียนเชี่ยไร! เถิบไป!” เริ่มขึ้นคำหยาบแล้วครับ...ผมยังไม่ลดละความพยายามที่จะอยู่ห่าง ๆ ไอ้บ้านี่ง่าย ๆ ซึ่งงวดนี้ดูเหมือนมันจะยอมให้ความร่วมมือแต่โดยดี

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ที่ปุณณ์ยอมกระเถิบออกไปนิดหน่อย (แต่ก็ยังนั่งติดกันอยู่ดี) ซึ่งแน่นอนว่าความโล่งใจไม่ได้อยู่กับตัวผมนาน

เลย เมื่อไอ้ปุณณ์มัน...พาดแขนมาโอบบ่าผมแทนซะนี่!

คิดได้นะมึง!

ผมเห็นชัดว่าน้องแป้งหันมามองเราสองคนด้วยนัยน์ตาที่เป็นประกายวูบไหวแปลก ๆ มันแลดูเป็นประกายอิ่มเอมใจอย่างบอกไม่ถูก ทำเอาผมขนลุกพรึ่บพร้อมกันทั้งสองแขนโดยไม่ต้องโทร. นัดกันให้เสียเวลา!

ดูทีวีต่อไปสิครับแป้ง T_T

“พี่โน่กลับยังไงคะวันนี้ ดึกแล้วนะ”

น้องแป้งหันมายิงคำถามให้ผม แต่คำถามนี้มันแอบแฝงอะไรรึเปล่าวะ ไม่ ๆ...ไม่ดีแน่ รีบปัดไปจะปลอดภัยกว่า ผมยกนาฬิกาข้อมือตัวเองมามองแล้วก็พบว่ามันดึกมากแล้วจริง ๆ ได้เวลาหนีจากขุมนรกชั้นที่ 18 นี่เสียที

“พี่ขี่มอ’ไซค์มาครับ งั้นพี่ขอตัวกลับก่อนนะ บายปุณณ์” ผมหันไปโบกมือให้ไอ้ตัวปัญหาคนโตที่ลุกขึ้นทำท่าจะเดินไปส่ง ในขณะที่ตัวปัญหาคนเล็กดูเหมือนจะไม่ยอมปล่อยผมให้ไปผุดไปเกิดง่าย ๆ

“ปล่อยพี่โน่กลับตอนนี้ได้ไงอะพี่ปุณณ์! ระหว่างทางเป็นอะไรไปใครจะรับผิดชอบ!”

อ้าวเฮ้ยยย พี่เป็นผู้ชายอายุสิบเจ็ดแล้วนะครับ พี่ดูแลตัวเองได้แล้วครับแป้ง!

“เอ่อ...”

“พี่โน่นอนนี่นะ...นะ นอนห้องพี่ปุณณ์ก็ได้ อย่ากลับเลยนะ มันอันตราย”

ทีนี้จะเอายังไงกับลูกแมวน้อยที่มาเกาะแขนแจอยู่ข้างผมนี่ดีหว่า ถ้าเป็นไปได้...ผมอยากจะถีบแม่งให้กระเด็น

ริมฝีปากเล็ก ๆ นั่นยังจ้อไม่หยุด “พี่ปุณณ์จะบอกว่ามีแฟนอย่างเดียวแล้วให้หนูช่วยพูดกับพ่อเรื่องนั้นไม่ได้หรอกนะ ถ้าพี่ปุณณ์ไม่ดูแลพี่โน่ให้ดี หนูก็ไม่ช่วยพูดให้เหมือนกัน”

ฉิบหายแล้ว ไหงงั้นล่ะวะ! หน้าผมตอนนี้มีเครื่องหมายอัศเจรีย์ขนาด 500pt แปะป้าบอยู่กลางกบาลจนแทบหงายเก๋ง

“เอ่อโน่...นอนนี่เถอะว่ะ กลับตอนนี้มัน...หึ ๆ อันตราย...หึ ๆ ๆ”

ดูนั่น มันขำชัด ๆ ไอ้เชี่ยปุณณ์ มึงไม่ช่วยกูแล้วมึงยังจะ...โอ๊ย ผมควรเฟ้นคำไหนมาด่ามันก่อนดีวะเนี่ย!

“นอนยังไงล่ะ พรุ่งนี้มีเรียน ชุดนักเรียนไม่มี”

“ชุดพี่ปุณณ์ไงคะพี่โน่”

“ไม่ได้หรอกครับ รหัสนักเรียนมันไม่เหมือนกัน” เอาวะ ตอนนี้อยู่ที่ว่าใครจะเถียงชนะใครแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอก วันดีคืนดีบราเดอร์ไม่เคยตรวจนี่ หรือถึงเขาสงสัย โน่บอกไปก็ได้ว่าบังเอิญมาค้างบ้านผม แล้วใช้ชุดของผม”

ไม่ช่วยกูแล้วยังจะฝังกลบกูอีกนะปุณณ์! ไอ้เหี้ย กูซึ้ง!

กูซึ้งว่ะเพื่อน!

“...” ถึงตอนนี้ผมอึ้งรับประทาน ใบ้แดก เถียงต่อไม่ออกแล้วครับท่าน

“รีบขึ้นไปอาบน้ำนอนเถอะค่ะ ทั้งสองคนเลย แล้วเรื่องนั้นแป้งจะค่อย ๆ คุยกับพ่อให้นะพี่ปุณณ์”

น้องแป้งพูดพลางดันหลังทั้งผมและปุณณ์ให้ออกจากอาณาเขตห้องนั่งเล่นไป เพื่อมุ่งสู่เรือนหอรอรัก (?) ตบท้ายประโยคด้วยคำที่ทำให้ปุณณ์ตาวาว แต่ผมนี่สิ ห่อเหี่ยวใจเป็นอย่างที่สุด

ทำไมต้องค่อย ๆ คุยด้วยวะครับ แล้วผมจะต้องตกอยู่ในสภาพนี้อีกนานแค่ไหนเนี่ย

“ไม่ต้องห่วง เรื่องเงินชมรมโน่ ผมก็จะจัดการให้เหมือนกัน” ปุณณ์กระซิบเบา ๆ ในขณะที่ผมเกือบลืมเรื่องนี้ไปแล้ว

มันคุ้มกันแน่หรือเปล่าวะ ถามจริง!

5th CHAOS

Just let it flow

ผมโผล่หัวไปโรงเรียนในตอนเช้าด้วยสภาพสะบักสะบอม

เอ่อ...อย่าเพิ่งคิดลึกไปถึงไหนต่อไหนล่ะ แม้ว่าผมจะแทบไม่ได้นอนทั้งคืนตามที่พวกคุณแอบคิดอยู่ก็เถอะ แต่ไม่ได้มีเรื่องผิดผีอะไรเกิดขึ้นแน่นอน สาบาน!

ก็จะให้ผมนอนหลับเข้าไปได้ยังไงล่ะครับ กับไอ้ปุณณ์เนี่ย ถึงจะพอรู้จักกันบ้างก็จริงอยู่ แต่ก็อย่างที่ผมเคยบอกว่าเราไม่ได้สนิทกันเท่าไหร่ อันที่จริงคือไม่สนิทเลย ผ่านมาผ่านไปโคตร ๆ ดังนั้นไอ้เรื่องจะให้อยู่ดี ๆ มานอนร่วมเตียงกันสองต่อสอง แถมยังในบ้านของมันที่ผมเคยแต่เข้ามาอย่างมากสุด ๆ ก็แค่สนามหญ้า (เมื่อสองปีก่อน) นั่นน่ะ อยู่ดี ๆ จะให้มาอัปเลเวลค้างอ้างแรมกับมันในห้องนอนสองต่อสองเลยนี่มันก็เร็วเกินไป แถมเรื่องทั้งหมดยังเกิดขึ้นภายในเวลาแค่วันเดียวนี่ก็อีก

ผมเตรียมใจไม่ทันว่ะ

แต่จริง ๆ จะให้นอนก็นอนได้นะ ไม่มีคิดมากอยู่แล้ว ผมอาบน้ำเปลี่ยนชุดนอนของมันเสร็จสรรพ (ทั้งที่ปกติผมใส่เสื้อกล้ามนอน แต่วันนี้มิดชิดหน่อยดีกว่า เพื่อความปลอดภัย) เรานั่งคุยกันพอเป็นพิธี

นิดหน่อย ตอนแรกว่าจะเล่นเครื่อง XBOX360 สุดไฮโซของมันตามที่ถูกชวน แต่เอาเข้าจริง ๆ ดันไม่ค่อยมีอารมณ์ ในที่สุดปุณณ์ก็เป็นฝ่ายปิดไฟนอนอย่างว่าง่าย เคราะห์ดีที่บ้านมันรวย เตียงมันเลยใหญ่ นอนกลิ้งกันสองคนนี่นอนได้สบาย สามคนสี่คนก็ยังไหวนะเอ้า

แต่ไม่รู้ชาติที่แล้วผมทำกรรมหนักอะไรนักหนา...น้องแป้งเสือกเปิดประตูผลัวะเข้ามา!

ไอ้ปุณณ์เลยรีบคว้าตัวผม (ที่นอนอยู่ไกลโพ้นอีกฝั่งเตียง แถมมีหมอนข้างกั้นอาณาเขตอีกต่างหาก) ที่ทำท่าจะหลับอยู่รอมร่อแล้วเข้าไปกอด

มันกอดผม! เรื่องจริงไม่ได้โม้!!! แม่งเอ๊ยยยย!

ผมดิ้นสุดชีวิตก็แล้ว ผลักมันออกก็แล้ว แต่สู้แรงมันไม่ไหวจริง ๆ แขนไอ้ห่านี่แม่งแรงเยอะชะมัด! เห็นผอม ๆ อยู่แต่ดูถูกไม่ได้ อีกอย่างมันอยู่ในตำแหน่งที่ได้เปรียบกว่าผมมากครับ ทำเอาผมได้แค่ดิ้นพราด ๆ อย่างขัดใจอยู่ในแขนมัน

‘แป๊บเดียว ๆ’

มันกระซิบปลอบใจผมให้หยุดดิ้น ก่อนจะทำท่าเหมือนคนเพิ่งตื่น ชะโงกหัวไปมองน้องสาวที่ยืนหน้าเอ๋ออยู่ตรงประตู เพราะเพิ่งเดินเข้ามาเจอพี่ชายนอนกอดกับแฟนตัวเองกลม (ดูดี ๆ สิวะ กูขัดขืนอยู่!)

‘มีอะไรคะแป้ง’

ไอ้พี่น้องคู่นี้รีบ ๆ คุย รีบ ๆ ไปสักทีสิโว้ย!

‘แป้ง...เอาผ้าห่มมาให้เพิ่ม กลัวพี่โน่หนาว’

น้องมันทำท่าอึ้งรับประทาน ปนกับแลดูมีความสุขเล็กน้อยครับ โอ้ไม่...น้องแป้งครับ น้องแป้งคิดอะไร

‘ไม่เป็นไรหรอกค่ะแป้ง’ ผมได้ยินเสียงปุณณ์ตอบน้องแบบนั้น พร้อมกับรู้สึกได้ว่ามันกระชับกอดผมแน่นขึ้นไปอีก แน่นอนว่าผมแกล้งหลับเป็นตายแบบไม่รับรู้เรื่องราวอะไรบนโลกนี้อีกแล้ว

‘พี่โน่เขาไม่หนาวหรอก’ ไม่ต้องลืมตาผมก็รู้ว่าไอ้ปุณณ์ทำหน้า

แบบไหนอยู่ แล้วก็รู้ด้วยว่าน้องแป้งกำลังมีสีหน้ายังไง

โอ๊ยยย ไอ้พี่น้องบ้านนี้มันช่างขยันสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นจริงโว้ย!

'อ๋อออ แป้งลืมไป ฮิ ๆ งั้นแป้งไม่กวนละ จะล็อกห้องให้นะ'

กริ๊ก!

แล้วคืนนั้นเราสองคนก็แยกย้ายกันนอน ต่างคนต่างไม่ห่มผ้าเพื่อความเท่าเทียม เพราะผ้าห่มมีอยู่ผืนเดียว ยังดีที่ปุณณ์ปรับแอร์เป็น 25 องศาฯ ให้ห้องไม่หนาวจัด แต่ถึงอย่างนั้นผมก็นอนไม่ค่อยจะหลับเลยจริง ๆ

ตัดกลับมาที่เวลาปัจจุบัน...ทันทีที่ผมเปิดประตูห้องเรียน ก้าวขาเข้ามา ก็ถูกรุมมองด้วยสายตาแปลก ๆ

อะไร...ไม่เคยเห็นโดมรึไง

"มีไร มองไม" ผมถามกลับห้วน ๆ พลางเหวี่ยงกระเป๋านักเรียน (ของปุณณ์) ลงจอดบนโต๊ะเรียนตัวประจำ โดยพยายามสบสายตาเพื่อนฝูงให้น้อยที่สุด เนื่องจากกลัวมันจะผิดสังเกต (ลืมไปว่าแบบนี้นี่แหละ ผิดหนัก)

"มึงไปเอาชุดนักเรียนใครมาใส่"

นั่น...ไอ้เก่ง แม่งรู้ได้ไงวะ! เก่งสมชื่อจริง ๆ

"ไรของเมิง" แต่ถ้าคิดว่าจะยอมแพ้ง่าย ๆ ก็ไม่ใช่โน่แล้วครับ! ถูกผิดไม่สน กูขอเถียงไว้ก่อน แต่ที่ไม่มองตาแบบนี้ ไม่รู้มันจะเชื่อผมรึเปล่า

"มึงนั่นแหละปฏิเสธทำไม เห็นอยู่ทนโท่ว่าชุดนี้ไม่ใช่ของมึง รหัสนักเรียนก็ไม่ใช่ ไซซ์หลวมโพรกอย่างนี้ก็ไม่ใช่ นอกจากมึงจะตัวหดลงได้ภายในเวลาหนึ่งคืนอะนะ"

ช่างสังเกตจังวุ้ย!

"อีกอย่าง...มึงไม่ได้ใช้จาคอบรุ่นนี้ แล้วกระเป๋ามึงของแท้ต้อง

มีสติกเกอร์เสี่ยว ๆ แปะอยู่”

วิเคราะห์ได้เป็นฉาก ๆ เลยว่ะ!

“สรุป...มึงไปนอนบ้านใครมา เมื่อคืนกูดอทเอรอมึงมาเล่นด้วยทั้งคืน”

ตกลงว่าเรื่องของเรื่องคือมึงรู้ตั้งแต่ก่อนเห็นกูแล้วว่างั้นเถอะ! ไอ้สัด ทำเป็นพูดดี...ผมถอนหายใจหน่ายกับท่าทีเค้นความจริงของไอ้เก่ง ที่มีโอมพยักหน้าเป็นกำลังเสริม

“เออ เมื่อคืนกูไม่ได้กลับบ้าน”

“วะ วะ วะ ว้าววว จิ๊กกริ๊วกะสาวที่ไหนวะ!”

เชี่ยโอม ไอ้หมาเจาะปากมาเกิด ถ้าเมื่อคืนกูได้ไปจิ๊กกริ๊วกับสาวกูจะไม่ทำหน้าเซ็งอย่างนี้เลยโว้ย

“สาวเหี้ยที่ไหนล่ะ กูติดแหง็กอยู่กับไอ้ปุณณ์ห้อง 1 ทั้งคืน”

เท่านั้นแหละ คนที่ถอยเก้าอี้ออกไปไกลโพ้นคือไอ้โอม ส่วนไอ้เก่งปรี่เข้ามายกแขน ลูบหลังผมดูเป็นการใหญ่

“ในที่สุดมึงก็เสร็จผู้ชายจนได้สินะ กูว่าแล้ว...ไหนวะ ครั้งแรกเจ็บรึเปล่า ได้ข่าวว่าของไอ้ปุณณ์มันใหญ่ด้วย”

เรื่องเหี้ย ๆ น่ะไวนะมึง ไอ้สัดเก่ง! ว่าแต่ของไอ้ปุณณ์มันใหญ่จริงเหรอวะ เฮ้ย ไม่ใช่!

“บ้านป๊ามึงสิ! กูมีธุระกับมันเฉย ๆ แล้วบังเอิญว่าดึกแล้ว กูเลยต้องนอนค้างบ้านมัน ไม่มีอะไรโว้ย!” พออธิบายถึงตรงนี้ ไอ้โอมถึงได้ยอมเดินกลับมานั่งใกล้ ๆ ผมตามเดิมครับ ไอ้เวรนี่ จริง ๆ เล้ย

“มึงไปสนิทกับปุณณ์ตั้งแต่ตอนไหนวะ กูนึกว่ารู้จักกันแต่ห่าง ๆ”

“ก็ไอ้เหี้ยง่อยแหละตัวดี ทำให้กูต้องไปสนิทกับมัน...เออ กูจัดการเรื่องงบชมรมอีกสองหมื่นให้ได้แล้วนะ”

“อย่าบอกว่ามึงไปขายตูดให้ไอ้ปุณณ์?”

ผัวะ!!! ตบเกรียนมันเจ็บมือ แต่ก็ขอตบแม่งสักทีเถอะครับ ไม่ไหวแล้ว ไอ้เชี่ยโอม!

“โอ๊ยยย ตบไมวะ!”

ยัง...ยังมีหน้ามาถาม

“กูเห็นหมามันแกว่งตีนออกจากปากมึงอยู่เหมือนขาดอากาศหายใจ เลยตบให้อิสรภาพมันซะมั่ง เรื่องเหี้ย ๆ ละคิดได้ สัด” ผมก่นคำด่าพลางมองนาฬิกาข้อมือพลาง เห็นแล้วขัดใจฉิบหาย ปัดโธ่เว้ย! อีกตั้งหลายนาทีกว่าจะถึงเวลาโรงเรียนเข้า ผมต้องทนนั่งให้ไอ้พวกนี้เค้นคออีกนานแค่ไหนกันวะ!

‘...กับกาลเวลาอาจจะล่วงเลยพ้นผ่าน กาลเวลายาวนานเธอลืมเลือนฉันบ้างไหม~’

เสียงริงโทนท่อนฮุกเพลง “คิดถึงฉันหรือเปล่า” ของวง Cocktail ที่ไอ้โอมใช้มานานสามเดือนกว่าจนผมเริ่มเบื่อดังขึ้นเหมือนเป็นระฆังหมดยกนักมวย เฮ้อ...ในใจแอบโล่งโคตร ๆ ที่ไม่ต้องทนฟังมันกวนประสาทต่อ ผมยิ้มเย้ย ๆ ใส่มันก่อนจะก้มลงหยิบสมุดการบ้านใต้โต๊ะมาเช็กดูความเรียบร้อย แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมากลับเห็นว่าคนที่เป็นฝ่ายยิ้มเยาะกลับมา กลายเป็นมันซะฉิบ

“แม่มึงโทร. มาว่ะ”

ไอ้ห่า ใครวะแม่กู...ผมขมวดคิ้วมองหน้าจอมือถือ LG มันอย่างใคร่รู้ ก่อนจะตาแทบเหลือกถลน “มึงบอกไปว่าไม่ได้อยู่กับกู”

“ไรวะ แฟนมึงเองแท้ ๆ ทำเป็นหยิ่ง ยูริเขาไม่น่ารักตรงไหน”

ก็ไม่ได้ชอบจะให้ทำไงเล่า! อีกอย่างผมไม่ถนัดกับการที่มีผู้หญิงหรือใครสักคนมาวิ่งไล่ตามแบบนี้ด้วย

เมื่อไอ้โอมไม่ได้คำตอบอะไรจากปากผม มันจึงทำแค่ยักไหล่อย่างไม่สนใจแล้วกดรับสายโทรศัพท์ที่ยังคงดังอย่างต่อเนื่อง ผมตบไหล่มันอีกสองทีเป็นการกำชับให้ทำตามแผน ส่วนมันก็ได้แต่ปัด ๆ มือผมออกเหมือนจะบอกว่า ‘รู้แล้วแหละน่า’

“ครับ...โน่ไม่อยู่ครับ ยังไม่เจอกันเลย”

ดีมาก ดีมาก

“งะ...แหะ ๆ ๆ เก่งจังครับ แป๊บนึงนะ”

เฮ้ย!?

“แม่มึงรู้ทันว่ะ”

มันใช้มือป้องไมค์มือถือแล้วกระซิบกระซาบคำที่ผมไม่ค่อยอยากฟัง ไม่รู้ทำไม ไม่ว่าเมื่อไหร่ผู้หญิงคนนี้เป็นรู้ทันผมเสมอ สุดท้ายคนที่ต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วรับเอาโทรศัพท์เครื่องเหลี่ยมสีดำมาคุยคือผมนั่นเอง

“ครับ ว่าไง”

“ทำไมยูริโทร. หาโน่ไม่ติดเลยล่ะคะ” เสียงร่าเริงจากปลายสายดังตอบโต้ผมโดยที่มีเสียงรอบข้างเอะอะดังลั่น นี่เธอคงจะถึงโรงเรียนแล้วละมั้ง ผมคิดและได้แต่ฉีกยิ้มแหย ๆ ให้โทรศัพท์

“มือถือผมแบตหมดน่ะ”

“เมื่อคืนก็ไม่ออนไลน์นะ”

“ก็ผมไปนอนบ้านเพื่อนมา ยูริมีอะไรจะคุยกับผมรึเปล่า” รีบเข้าประเด็นสักทีเถอะครับ

“อ๋อ...ฮิ ๆ ๆ” เสียงหัวเราะกลับมานั้นฟังดูไม่น่าไว้ใจชอบกล ตอนนี้ผมรู้สึกเหงื่อตก แม้ในห้องเรียนจะเปิดแอร์เย็นเจี๊ยบอยู่ก็เถอะ “เย็นนี้ไปกินข้าวกันนะโน่”

ว่าแล้วไง...

“เย็นนี้ผมต้องเข้าชมรม คงเลิกเย็น ๆ เลยนะ”

“ไม่เป็นไร ยูรอที่สยามนะ ร้านบ้านหญิงชั้นสองเหมือนเดิม”

คิดเหมาเอาเองเสร็จสรรพ นี่แหละยูริ ตัวผมเองก็เป็นพวกปฏิเสธคนไม่เก่งเสียด้วย โดยเฉพาะกับยูริแล้ว ยิ่งปฏิเสธยากเข้าไปใหญ่ (จะว่าไปผมก็ปฏิเสธไอ้ปุณณ์ไม่เป็นเหมือนกันนี่หว่า)

“อาจจะโผล่ไปค่ำหน่อยนะ” ทำได้ดีที่สุดก็แค่นี้แหละครับ -_-”

“ไม่เป็นไรค่ะ ยูไม่รีบ แล้วเจอกันนะ” เธอเอ่ยลาด้วยเสียงร่าเริงก่อนสายจะถูกตัดไป

จริง ๆ แล้วยูริก็เป็นผู้หญิงที่ดีคนหนึ่งเลยละ เธอไม่เรื่องมาก ไม่งอแง ไม่เอาแต่ใจเหมือนผู้หญิงคนอื่น ติดแต่จะชอบคิดเหมาเอาเองก็เท่านั้น อย่างตอนนี้ที่ผมมีสถานะเป็น 'แฟน' ของเธออยู่นี่ก็เหมือนกัน ผมไม่ยักจำได้เลยแฮะว่าเราไปตกลงกันตั้งแต่ตอนไหน รู้แต่ว่า... รู้ตัวอีกทีก็มีแฟนเป็นยูริซะแล้ว

แต่ก็เอาเถอะ ไม่ได้เสียหายอะไร ยูริก็น่ารักดี คุณพ่อเธอเป็นชาวญี่ปุ่น เธอจึงเป็นลูกครึ่งญี่ปุ่นน่ะครับ ขาว ๆ หน้าใส ตาโต อืม... มีเขี้ยวด้วย พูดจ้อได้ทั้งวันโดยไม่มีวี่แววจะเหนื่อย บางทีผมก็รู้สึกว่าเธอช่างสดใสและน่ารำคาญในเวลาเดียวกัน แหะ ๆ

วันนี้โผล่ไปเจอสักหน่อยก็แล้วกัน ไม่ได้เจอเป็นอาทิตย์แล้วนี่ เดี๋ยวคนอื่นจะหาว่าผมไม่ดูแลแฟน

6th CHAOS

MEET

“โน่! ตกลงเรื่องค่ากลองเป็นไงวะ!”

โห สุดยอด...รักผมกันสุดพลัง โผล่หน้ามาห้องชมรมปุ๊บ ถามถึงเงินก่อนเลย

“ก็ไม่เป็นไงว่ะ ไม่ตาย แค่บาดเจ็บสาหัส นี่หนีตำรวจมานะ เดี๋ยวกะจะไปกบดานแถว ๆ ภูเก็ต”

ผัวะ!

“ไอ้ควาย ตลกไม่เข้าท่า กูหมายถึงค่ากลอง ไม่ใช่ฆ่ากลอง...ระวังนะมึง ไปภูเก็ตเสร็จทุกราย”

“นั่นมันเสม็ดพี่”

ถึงตอนนี้ผมไม่ค่อยแน่ใจว่ามุกใครควายมากกว่ากัน

ผมเดินหัวเราะหึ ๆ ผ่านตัวพี่นนท์ที่เพิ่งโบกหัวผมมา ก่อนจะเหวี่ยงกระเป๋า (ไอ้ปุณณ์) ลงโซฟาข้างเปียโน แล้วสอดส่ายสายตาหาเจ้าตัวปัญหาที่ตอนนี้ก้มหน้าหลบสายตาผมวูบ...แม่งก็รู้ตัวนี่หว่า

“ระ...เราไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ”

มันจะหนีครับ หน็อยแน่! คิดว่าพ้นเรอะ

“ไม่ต้องเลยไอ้ง่อย มึงทำกูเดือดร้อน!” แน่นอนว่าไอ้ห่านี่ไม่ไว

ไปกว่าผมหรอกครับ ตัวเปี๊ยกแค่นี้น่ะ ผมตะครุบคอเสื้อมันไว้ทันก่อนที่จะหลบหนีสำเร็จ แล้วดำเนินการลากคอมาเสียบประจานกลางห้องชมรม

“ไอ้ห่านี่ไปนั่งหน้าเซ่อวันพิจงบฯ ให้พี่อั๋นวรรณศิลป์ตัดเงินชมรมเรา ทำไงกะมันดี” อะฮ้า ดูเหมือนจะมีแนวร่วมแค้นไอ้ง่อยเพิ่มขึ้นตามลำดับแล้วครับ

“ถอดกางเกงออกแล้วเอาเมจิกเขียนช้างน้อยมัน”

หูยยย เรื่องเหี้ย ๆ อย่างนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าความคิดไอ้เป้อ มึงจะหวาดเสียวไปหน่อยมั้ง อีกอย่าง กูไม่อยากดูช้างน้อยมัน

“ให้มันเต้นไก่ย่างหน้าเสาธงตอนเช้า”

อันนี้ก็จะออกแนวนันทนาการบันเทิงใจเกินไป

“ให้มันทำการบ้านเพื่อนทุกคนในชมรมเป็นเวลาหนึ่งเดือน”

ไม่เกี่ยวแล้วแหละ!

“เอามันเป็นเบ๊ดีกว่า หลังจากนี้ไปจนกว่าจะหมดเทอม ไอ้ง่อยต้องเป็นเบ๊ชมรมเรา ทำตามทุกอย่างที่ทุกคนสั่ง”

อืม...

“โอเคเลย โอม คบกันมาสิบเอ็ดปี วันนี้มึงพูดถูกใจกูสุด” ผมหันไปตบบ่าชมมัน มันยิ้มรับคำพูดผมได้แป๊บนึงแล้วก็หุบยิ้มทันที

“แล้วเมื่อสิบเอ็ดปีที่ผ่านมากูเป็นไงวะ”

“กูครุ่นคิดมาตลอดเลยว่าจะไปขอซื้อตะกร้อต่อจากคนงานก่อสร้าง จะได้เอามาครอบปากให้มึง” เรียกเสียงฮาได้ทั่วทั้งห้องชมรม เว้นแต่ไอ้โอมปากหมาที่โดนผมหลอกด่าไปเมื่อครู่

“ไอ้ควาย มันคนละอันกัน ฝากไว้ก่อนเถอะมึง คราวหน้ายูริโทร. มากูจะจีบให้เข็ด”

“แล้วใครห้ามมึงไม่ให้จีบวะ ขอให้จีบติดนะ” สาธุ ผมอวยพรส่งให้เลย อย่าหาว่าโง้นงี้ ยูริน่ารักดีก็จริง แต่เรื่องจริงยิ่งกว่านั้นคือผมไม่ได้ชอบเธอ

“โห ไอ้ขุนแผน มีสาวสวยมาก้อร่อก้อติกหน่อยละทำเป็นหยิ่ง เขาทิ้งไปจะรู้สึก”

“เหอะ กูน่ะโรมิโอ”

“แล้วไม่ไปหานางวันทองรึไง ไหนว่านัดไว้เย็น ๆ”

ไอ้สัดนี่ โรมิโอบ้านพ่อมึงสินัดกับวันทอง แต่เออว่ะ...พูดแล้วนึกออก ผมบอกว่าจะไปตอนเย็น ๆ ก็จริงอยู่ แต่ในชมรมมันดูไม่มีอะไรให้ผมช่วยเลยนี่หว่า รุ่นน้องตรงหน้ามันรอซ้อม Marching Band สำหรับงานบอลก็จริง แต่โต้โผงานนี้เป็นไอ้ฟิล์ม (รัฐธรรมนูญ) ไม่ใช่ผม

“เออ จะไปละ สรุปว่าเรื่องเงินชมรมอีกสองหมื่นกูไปคุยกับสภาฯ แล้วนะ เดี๋ยวทางนั้นเขาจะจัดการให้ ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง...มั้ง” ผมพูดพลางจะหันหลังกลับ แต่เสียงเห่าหอนของไอ้โอมยังคงดังไม่หยุดปาก

“แหงละสิ โน่ลงทุนไปขายตูดให้ไอ้ปุณณ์นี่หว่า”

ใครแม่งเหยียบหางไอ้ห่านี่วะ หอนจัง กูเพิ่งพูดอยู่แหม็บ ๆ ว่าอยากเอาตะกร้อครอบปาก หลังจากวันนี้ไปคงต้องหามาครอบจริง ๆ แล้วละมั้ง...ผมคิดไปพลางหันซ้ายขวาหาที่มัดปากชั่ว ๆ ของมัน

“จริงเหรอฮะพี่โน่!”

“เชื่อมันก็ออกลูกเป็นจามรีแล้วละครับน็อต เออ สรุปว่าจัดการเรื่องเงินให้แล้วนะ วันนี้ไม่มีอะไร ทุกคนนั่งรอไอ้ฟิล์มไป กูขอกลับก่อนละ ไอ้ง่อย! มึงอยู่ปิดห้องด้วย ถ้ารู้ว่าเหตุการณ์ไม่เรียบร้อยหรือของหาย มึงตาย!” ผมสั่งแกมขู่มันเอาไว้ เห็นหน้าขาว ๆ นั่นเหงื่อแตกซิกแล้วไม่วายขำ โกรธมันก็จริงอยู่ แต่เรื่องของเรื่องคืออยากแกล้งแม่งมากกว่า

“เออ บาย เจอกันพรุ่งนี้” หลังจากร่ำลาทุกคนเสร็จ ผมก็มุ่งหน้าออกไปยังประตูโรงเรียนทันที

จริงอยู่ที่ผมไม่ได้ออกจากโรงเรียนเย็นเท่าที่โม้กับยูริไว้ แต่กว่าจะฝ่ากำแพงรถติดหน้าถนนเจริญกรุง (หลับไปแล้วเป็นสิบตื่น) รอดออกมาลัดเลาะในเมืองหลวงจนถึงสยามได้นี่ก็หนักหนาเอาการเลยทีเดียว

กระทั่งเวลาฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้ม ๆ ที่แท็กซี่โทนแดงแรงฤทธิ์ของผมจอดหน้าลานเซนเตอร์พอยต์อย่างนิ่มนวลประทับใจ ผมควักแบงก์สีเดียวกับรถจ่ายก่อนจะเดินลากขาตามทางผู้คนพลุกพล่านผ่านหน้าจอ Screen Shake ขนาดใหญ่

ว่าแต่...มันไม่ยังเย็นเท่าไหร่เลยว่ะ โผล่ไปตอนนี้ยูริจะคิดเอาเองรึเปล่าว่าผมรีบออกมาหาเธอด้วยเพราะมีใจปฏิพัทธ์เนี่ย แต่ก็ช่างเถอะ ถ่อมาถึงแล้วก็ไม่รู้จะทำอะไร ไอ้จะให้ไปเดินเที่ยวชอปปิ้งในซอยสยามนี่ก็ไม่ใช่วิสัยผมซะด้วย รีบ ๆ ไปหาจะได้รีบ ๆ กลับไปนอนเล่นเกมดีกว่า

คิดได้เช่นนั้นผมก็พาตัวเองมุ่งหน้าไปยังร้านบ้านหญิงทันที

เสียงพนักงานต้อนรับเจื้อยแจ้วทักทายผมที่เปิดประตูเข้ามา พร้อมกับเสนอบริการหาที่นั่งให้เสร็จสรรพ อืม...บริการดีเหมือนเดิม เพียงแต่วันนี้คนที่ผมนัดไว้คงนั่งหัวเราะร่าอยู่บนชั้นสองของร้านเรียบร้อยแล้ว

"ไม่เป็นไรครับ นัดเพื่อนไว้" ผมตอบพวกพี่เขาสั้น ๆ พร้อมผงกหัวแค่นั้นก่อนจะปลีกตัวขึ้นชั้นสองของร้านไป แน่นอนว่าโต๊ะของยูริหาไม่ยากเลย ในเมื่อเป็นกลุ่มหญิงล้วนต่อโต๊ะยาวซะขนาดนั้น

แล้วนั่นแห่กันมาทั้งโรงเรียนเลยเหรอครับเนี่ย!

"โน่! มาเร็วจัง!"

วันทอง เอ๊ย! ยูริเห็นผมทันทีที่ปรากฏตัวบนชั้นสอง ตาไวจริง ๆ พับผ่า ผมผงะไปชั่วครู่ก่อนจะเกิดความลังเลว่าควรเข้าไปแจมโต๊ะหญิงล้วนขนาดยี่สิบคนโต๊ะนี้ดีหรือไม่

"อ้าว โน่"

แต่เดี๋ยวก่อนนะ เสียงนี้คุ้น ๆ ว่ะ ไม่ใช่เสียงผู้หญิงซะด้วย แล้วถ้าความจำผมไม่ผิด มันคือ...

"เฮ้ย!" โผล่มาอยู่นี่ได้ไงวะ!!!

"มาด้วยก็ไม่บอก จะได้ออกมาพร้อมกัน"

ยังมีหน้ามาพูด แค่เจอมึงนอนอยู่ข้าง ๆ ทั้งคืนกูก็เซ็งจะตาย Ha อยู่แล้ว ยังต้องมาเจอแม่งหลังเลิกเรียนอีกเหรอวะเนี่ย! ชาติที่แล้วกูกับมึงไปทำบุญร่วมกันมาที่วัดไหน กูจะได้ไปอธิษฐานล้างซวยถูก...ผมโวยวายในใจไป มองหน้าไอ้ปุณณ์ไป อย่างบรรยายไม่ถูกว่ากำลังทำหน้าตกใจ หรือเซ็ง หรือเบื่อ ไม่น่าลืมเล้ย...ว่ายูริกับเอมเขาเป็นเพื่อนกัน ถ้าลองนัดกลุ่มใหญ่ขนาดนี้แล้วจะเจอไอ้ปุณณ์พ่วงมาด้วยก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

"โน่มานี่สิ ยูสั่งมันเบรกแตกที่โน่ชอบไว้ให้ด้วยนะ"

เสียงยูริดังเจื้อยแจ้วมาจากหัวโต๊ะเบื้องหน้าผม เรียกให้มองใบหน้าขาว ๆ นั้นที่ฉีกยิ้มให้ผมอยู่ ผมยิ้มกลับไปพลางคิดว่าถ้าต้องไปนั่งตรงนั้นสงสัยจะเซ็งยิ่งกว่า คิดได้ดังนั้นผมก็เบียดตัวเองลงนั่งข้างปุณณ์ทันที

"อ้าว?"

มันส่งเสียงร้องเบา ๆ อย่างฉงน

"เออน่ะ ขอนั่งด้วย ตรงนั้นน่ากลัว" ผมกระซิบตอบพร้อมพยักพเยิดไปทางหัวโต๊ะที่ยูรินั่งอยู่ ตรงนั้นมีเพื่อนผู้หญิงรายล้อมนับสิบ จนไอ้ปุณณ์ต้องหัวเราะร่วนราวกับกำลังชอบอกชอบใจ

"ฮะ ๆ ๆ ตอนแรกผมก็กลัวว่ะ ดีใจนะเนี่ยที่ได้โน่มาเป็นพวก"

มันได้ทีพูดเสียงใส เหอะ! ไม่ใช่สถานการณ์แบบนี้ กูไม่มานั่งอิงแอบแนบชิดกับมึงให้เสียวตูดหรอกโว้ย

"ปุณณ์กับโน่สนิทกันตั้งแต่เมื่อไหร่คะเนี่ย"

เออ ผมเกือบลืมไปเลยว่าปุณณ์มันมากับแฟนมัน จนสำเนียง

รื่นหูของเอมดังขึ้นจากฝั่งตรงข้ามที่ผมนั่งอยู่นั่นแหละถึงได้นึกออก เอ...ตูนี่ก็มานั่งเบียดแฟนชาวบ้านเขาอยู่ได้ แย่จริง

“เฮ้ย ลืมไปว่ามากับแฟน งั้นเราเฟดดีกว่า โทษทีว่ะ” ผมไม่ได้ตอบคำถามนั้นของเอม (ไม่รู้จะตอบไงว่ะ) แต่หันไปผงกหัวปลก ๆ ให้ปุณณ์ ก่อนจะลุกขึ้นยืนเตรียมทำใจไปนั่งข้างยูริที่กวักมือชวนผมยิก ๆ แล้วก็คงเดินไปถึงนั่น นั่งกินมันเบรกแตกสบายไปแล้ว ถ้าไอ้ปุณณ์ไม่ได้คว้าข้อมือผมเอาไว้ซะก่อน

“เฮ้ย คิดมากไรวะ นั่งนี่ก็ได้ถ้าอึดอัด”

ปุณณ์ไม่รั้งผมไว้เปล่า ยังฉุดให้ล้มลงมานั่งเก้าอี้ตัวเดียวกับมันแบบเดิมอีก แน่นอนว่าผมเหวอแดก ขณะที่ยูริกวักมือเก้อ แถมเริ่มขมวดคิ้วทำท่าจะงอน

เฮ้ย ๆ ๆ ไม่ง้อนะบอกไว้ก่อน

“เมื่อคืน เพื่อนที่ปุณณ์บอกว่ามาค้างที่บ้านคือโน่เองเหรอคะ”

เสียงหวาน ๆ ของเอมยังคงป้อนคำถามให้ผมต่อ ทำเอาผมอึกอัก พูดลำบากเหมือนมีตะกร้อครอบปากไอ้โอมมาครอบปากผมเลยว่ะ เอ่อ...จะตอบว่าไงดี มันจะดูแปลก ๆ รึเปล่าถ้าพูดไปตามจริง ผมชักระแวงตงิด ๆ

“อื้อ นี่ไง ยังใส่เสื้อผมอยู่เลย เห็นเปล่า”

แต่คนที่ชิงตอบเป็นไอ้ปุณณ์ซะงั้น! ไม่พูดเปล่า ยังเอามือมาทาบเลขประจำตัวบนเสื้อผมให้เอมดูอีก! นี่มึงไม่กลัวแฟนสงสัยเลยรึไงวะ ถ้าใครรู้ว่ากูไปนอนบ้านมึงในฐานะอะไรละก็...โอ๊ย รู้ถึงไหนอายไปถึงนั่น

ระหว่างที่ผมกำลังนั่งเหวอให้ไอ้ปุณณ์โชว์เสื้อนักเรียนที่ผมใส่ว่าเป็นของมันอยู่ เสียงคนเดินด้วยรองเท้านักเรียนก็ดังเข้ามาประชิดตัวผมอีกแรงอย่างไม่ยอมแพ้

“โน่ใจร้ายจัง ไม่ยอมไปนั่งกับยู”

วันไหนว่างกูจะหาเวลาไปทำสังฆทานสักที ผมคิดพลางเกาหัว

แกรก...โดนเพื่อนตัวเองกวนตีนไม่พอ ยูริยังจะมายืนยิ้มเผล่อยู่ข้างหลังผมอีก (เอาไงกับกูวะ!) ถ้าโดดน้ำในแก้วแล้วว่ายออกไปโผล่มหาสมุทรอินเดียได้ตอนนี้ ผมคงทำว่ะ

“เอ่อ...ก็ยูมีเพื่อนนั่งด้วยเยอะแล้วนี่ โน่ไม่กวนดีกว่า”

“ใครบอกว่ากวนล่ะ ยูอยากนั่งกับโน่นะ ไม่ได้เจอกันตั้งเป็นอาทิตย์ หรือถ้างั้นยูมานั่งตรงนี้ก็ได้นะ โน่จะได้นั่งกับปุณณ์ด้วยไงดีไหม”

อุตส่าห์ถามว่าดีไหม แต่ไม่เห็นหยุดฟังคำตอบ เธอวิ่งกลับไปลากเก้าอี้มานั่งข้างผมแล้วครับ T_T เอาเข้าไปชีวิตกู...

“ผมเพิ่งรู้ว่าโน่คบกับยูริอยู่” ปุณณ์กระซิบเบา ๆ ระหว่างที่ยูริกำลังเดินหาเก้าอี้ว่างเพื่อจะมานั่งกับผม จนผมได้แต่ยิ้มแหะ ๆ ให้แก่ประโยคนั้นของมัน แล้วทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ดีกว่า ขี้เกียจอธิบายยาว เรื่องของเรื่องก็คือเดี๋ยวฝ่ายหญิงเขาจะดูไม่ดีนั่นเอง

“มาแล้ว ๆ นี่! ไปนั่งเบียดปุณณ์อยู่ทำไม มานั่งกับยูสิ สงสารปุณณ์เขา เมื่อยแย่” ยูริที่ได้เก้าอี้วิ่งร่ามานั่งข้าง ๆ พวกผมพลางเอ็ดผมใหญ่ แถมยังตีไหล่อีกแน่ะ (อูยยย เจ็บ) ว่าแต่ให้ไปนั่งเก้าอี้ตัวเดียวกับยูริแบบนั้นจะดีกว่าจริงเหรอ -_-”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมไม่ได้เมื่อยอะไร”

โฮ้...ไอ้ปุณณ์ ทำเป็นแมน...ผมเหล่มองพ่อพระเอกตลอดกาลอย่างหมั่นไส้ (ทั้งที่เขาอุตส่าห์ให้นั่งด้วยแท้ ๆ)

“ไม่ได้หรอกปุณณ์ โน่มานั่งนี่เร็ว ๆ”

แต่อย่าฝันว่ายูริจะยอมแพ้ เฮ้อ...อยากทำอะไรก็เชิญ ตอนนี้ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเชือกที่เขาใช้ชักเย่อ ยื้อไปทางโน้นที ทางนี้ที สุดท้ายทำได้แค่ถอนหายใจปลง ๆ แล้วย้ายตัวเองไปนั่งเบียดเก้าอี้ตัวเดียวกับยูริ ท่าทางเธอมีความสุขยิ้มร่าดีนะครับ (แต่ปกติเธอก็ยิ้มเก่งอยู่แล้ว) กุลีกุจอหาสารพัดของกินที่สั่งมาประเคนให้ผมใหญ่

“ยี้...หมั่นไส้คนมีความรักมากเลยอะ สวีตกันไม่เห็นใจเพื่อน

โสด ๆ อย่างพวกฉันเลยนะยะยู" แว่วเสียงเพื่อนสาวของยูริแซวกันเซ็งแซ่จนผมเหงื่อตก แต่ดูท่าทางยูริมีความสุขที่ได้ยินคำพูดแบบนี้ เพราะเธอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่จนแก้มแทบปริ

"ก็หาแฟนมั่งสิ"

เอ้า ไปตอบเพื่อนแบบนั้นทำไมล่ะครับ! ว่าแต่ผมต้องอยู่ในสภาพนี้อีกนานเท่าไหร่เนี่ย T__T

เป็นเวลานาน กว่าพลพรรคสาว ๆ โขยงใหญ่จะทั้งกินและเมาท์กันจนสะใจ พระอาทิตย์ก็ตกดินไปหลายชั่วโมงแล้ว ผมมองซากอารยธรรมที่เหลืออยู่บนโต๊ะยาวของพวกเธอแล้วก็ต้องกลืนน้ำลายอย่างเหลือเชื่อ

กระเพาะผู้หญิงนี่ช่างน่ากลัวจริง ๆ -_-" ขนาดบริกรมาเก็บจานออกไปบ้างแล้วนะเนี่ย

เราเดินออกจากร้าน ลัดเลาะไปตามแหล่งชอปปิงของสยามที่เปิดไฟสว่าง มาจนถึงป้ายรถเมล์หน้าโรงหนังสยาม รอส่งสาว ๆ ให้กลับบ้านที่อยู่ทางช่วงถนนพญาไท

"ยูริจะกลับยังไงล่ะ ดึกแล้ว"

ผมถามตามมารยาทประสาแฟน (?) ที่ดีควรจะถาม เธอหันมายิ้มหวานอวดเขี้ยวน่ารักให้ผมด้วยแววตาปีติ

"โน่จะไปส่งยูเหรอ"

เอ่อ...เอางั้น?

แต่ก็อย่างที่ผมบอกนั่นแหละ ยูริไม่ใช่ผู้หญิงประเภทนั้นหรอก เธอหัวเราะหลังจากที่พูดจบประโยคทันที "ล้อเล่นน่ะ! ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ ยูริกลับแท็กซี่กับเมย์ แล้วเจอกันใหม่วันหลังนะ"

ได้ยินแบบนั้นค่อยโล่งใจไปนิดหน่อย ไม่ใช่โล่งที่ไม่ต้องไปส่งยูรินะครับ แต่ผมโล่งใจที่มีคนกลับบ้านเป็นเพื่อนเธอต่างหาก

"ถึงบ้านแล้วก็โทร. มาบอกด้วยนะครับ" ผมเองก็ไม่ใช่แฟนที่แย่

นักหรอกน่า ^_^

หลังจากที่ร่ำลากับยูริและเพื่อน ๆ จนส่งเธอขึ้นรถแท็กซี่ไปเรียบร้อยแล้ว (ไม่ลืมถ่ายรูปทะเบียนรถแท็กซี่ไว้ในมือถือ) ก็ถึงตาผมบ้างละที่จะกลับบ้าน แต่แค่หันหลังมายังไม่ทันจะก้าวขาไปไหน ก็เสือกประจันหน้ากับไอ้ตัวป่วนชีวิตผมในช่วงหลัง ๆ มานี้เสียก่อน

“เฮ้ย!!!” มึงหล่อขนาดไหน แต่ดึก ๆ ดื่น ๆ มายืนเงียบ ๆ ข้างหลังกูก็นึกว่าผีเหมือนกันนะโว้ย! อูยยย เง็กเซียนฮ่องเต้ช่วยข้าน้อยด้วยขวัญเอ๊ยขวัญมา

แน่นอนว่าผมร้องเสียงหลงที่หันกลับมาเจอหน้ามันรออยู่ แต่สิ่งที่น่าระแวงยิ่งกว่านั้นคือการปล่อยให้มันมายืนซ้อนหลังนาน ๆ อูย... ไม่ปลอดภัยแน่ ๆ รีบหันหน้าไปคุยกับมันดี ๆ ดีกว่า

“โน่เป็นแฟนที่ดียิ่งกว่าที่ผมคิดอีกนะเนี่ย” มันพูดทั้งยังยิ้มทะเล้น แต่ผมรู้สึกเหมือนถูกหลอกด่า

“หมายความว่าไง”

“เฮ้ย ไม่ใช่อย่างนั้น หมายความว่าโน่ก็ดูแลยูริดีเหมือนกันนะ นึกว่าจะใจร้ายกว่านี้ซะอีก”

นี่มึงแก้ตัวแล้วเหรอวะ -_-”

“เป็นผู้ชายก็ต้องดูแลเขาหน่อยสิ นึกว่าปุณณ์จะไปส่งเอมซะอีกนะ” ผมพูดพลางเดินไปด้วยเพื่อขึ้นบันไดเลื่อนข้ามฝั่งไปยังป้ายรถเมล์หน้าสยามเซ็นเตอร์ แน่นอนว่าปุณณ์เดินตามผมติด ๆ เพราะจะว่าไปบ้านเราก็อยู่ใกล้กัน

แต่อย่ามาเดินอยู่ข้างหลังกูได้ไหมเนี่ยยย เข้าใจไหมว่ากูรู้สึกแปลก ๆ

“ปกติก็ไปส่งนั่นละ แต่วันนี้ต้องพาโน่ไปที่บ้านนี่”

มึงพูดอะไรนะ!

“เฮ้ย! ให้ไปทำไมอีกวะ!” กูเป็นแฟน (ในนาม) แต่ไม่ได้แต่งเข้าบ้านมึงนะโว้ย จะให้ไปอยู่กินด้วยเลยรึไง

“อ้าว แล้วโน่ไม่เอามอ’ไซค์ที่จอดทิ้งไว้บ้านผมเหรอ”

เออว่ะ เกือบลืม อะไรวะเนี่ย วันนี้ผมเบลอจริง ๆ

“เออว่ะ เอา ๆ ๆ แล้วแป้งอยู่บ้านปะ” ต้องถามถึงตัวปัญหาก่อนเลยเป็นดีที่สุดครับ

“ไม่อยู่บ้านจะให้อยู่ไหนล่ะ ฮะ ๆ” มันตอบผมกลั้วหัวเราะเหมือนผมถามคำถามโง่ ๆ แต่คำถามของผมมันก็โง่จริง ๆ นั่นแหละ

ว่าแต่...หลังจากเป็นแฟนกับยูริ ก็ต้องไปเป็นแฟนไอ้ปุณณ์ต่ออีกเหรอวะ! ชีวิตผมจะมีอิสระบ้างไหมเนี่ย...